

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 31 października 2023 r.

DIH-3.707.96.2023.AŁ

DECYZJA DIH-3.106.2023

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania wniesionego przez przedsiębiorcę Iwonę Pawlak prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą Metal Plus Iwona Pawlak w Mikstacie od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 28 lipca 2023 r. (nr akt sprawy: D/KA.NR.8361.61.2023), wymierzającej ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) i d) w związku z art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i 5 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622), z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 i 3 ww. ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 14-25 kwietnia 2023 r., działając w ramach upoważnienia do przeprowadzenia kontroli z dnia 14 kwietnia 2023 r. nr D/KA.NR.8356.61.2023, inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej „Wielkopolskim WIH” lub „organem pierwszej instancji”, przeprowadzili kontrolę w sklepie w [xxxxxx], należącym do przedsiębiorcy [xxxxxx], zwanego dalej „stroną” lub „przedsiębiorcą”.

Na podstawie art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2023 r. poz. 221, ze zm.), zwanej dalej „Prawem przedsiębiorców”, nie dokonano zawiadomienia przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli, gdyż kontrolę przeprowadzono na podstawie bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej.

W związku z nieobecnością przedsiębiorcy lub osoby przez niego upoważnionej, kontrolę wszczęto w obecności osoby czynnej w lokalu w rozumieniu art. 97 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz.U. z 2023 r. poz. 1610, ze zm.), zwanej dalej „Kc”, której przed przystąpieniem do czynności kontrolnych, okazano legitymacje służbowe oraz pouczone o prawach i obowiązkach osoby czynnej w lokalu.

W trakcie czynności kontrolnych pojawił się przedsiębiorca, któremu okazano legitymacje służbowe oraz doręczono za pokwitowaniem upoważnienie do przeprowadzenia kontroli, wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy, stanowiącym załącznik do ww. upoważnienia do kontroli.

W toku kontroli sprawdzono przestrzeganie przepisów art. 37 i 39 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622), zwanej dalej „ustawą o zużytym sprzęcie”.

W wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono, że kontrolowany przedsiębiorca, jako podmiot udostępniający na rynku sprzęt elektryczny i elektroniczny, wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi wynikającemu z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3, tj. o tym, że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży - w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym - wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Na podstawie wyników kontroli stwierdzono również, że kontrolowany przedsiębiorca nie wypełnił obowiązków wynikających z następujących przepisów ustawy o zużytym sprzęcie:

- art. 39 pkt 2, tj. nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (co dotyczyło nazw i adresów co najmniej dwóch punktów zbierania zużytego sprzętu);
- art. 39 pkt 3, tj. udostępniał na rynku sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych bez dołączonej do niego informacji, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2, tj. zarówno informacji o zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1, jak i informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych.

Nieprawidłowości w zakresie art. 39 pkt 3 ustawy o zużytym sprzęcie stwierdzono w stosunku do 2 z 5 wybranych losowo partii towarów oferowanych do sprzedaży, takich jak:

- HiKOKI szlifierka kątowna, model G 13SR4 (S), [xxxxxx], w ilości 4 sztuk, w cenie 245 zł, o wartości 980 zł - brakowało informacji, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2, tj. o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych,
- BRiLUM przedłużacz z uziemieniem, model 4XU-3010, [xxxxxx], w ilości 5 sztuk, w cenie 31 zł, o wartości 155 zł - brakowało informacji, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2.

W trakcie kontroli wszystkie wymagane przepisami art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie informacje zostały uwidocznione w punkcie sprzedaży sprzętu w sposób czytelny oraz w miejscu widocznym i dostępnym dla klienta.

W dniach 14 i 25 kwietnia 2023 r. przedsiębiorca złożył pisemne oświadczenia. W jednym z nich wyjaśnił, w jaki sposób doszło do naruszenia prawa (wskazując na brak wiedzy o istniejących obowiązkach), a także zwrócił uwagę na brak przypadków, w których klienci wrażliwi chęć zwrotu zużytego sprzętu. Z wyjaśnień przedsiębiorcy wynika też, że jego firma nie prowadzi sprzedaży przez sklep internetowy, a jedynie sprzedaż na aukcjach internetowych Allegro, na których nie jest oferowany sprzęt elektryczny lub elektroniczny. Przedsiębiorca ustnie oświadczył, że powierzchnia sprzedaży kontrolowanego sklepu jest mniejsza niż 400 m². Na okoliczność naruszenia przepisów art. 39 pkt 3 ustawy o zużytych sprzęcie, złożył pisemne oświadczenie, że do czasu uzupełnienia brakujących informacji, zakwestionowany sprzęt zostanie wycofany z obrotu. Jednocześnie zobowiązał się przestać informację o uzupełnieniu oznaczeń dla 2 partii sprzętu niezwłocznie po zakończeniu działań naprawczych, nie później niż 14 dni od zakończenia kontroli.

W dniu 14 kwietnia 2023 r. przedsiębiorca wypełnił formularz oświadczenia, wskazując, że należy on do grupy mikroprzedsiębiorców w rozumieniu art. 7 Prawa przedsiębiorców.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z dnia 25 kwietnia 2023 r. (nr akt kontroli: D/KA.NR.8361.61.2023) oraz w dołączonej do niego dokumentacji. Do protokołu kontroli strona nie zgłosiła uwag w przewidzianym ustawowo terminie.

O wynikach kontroli dotyczących zakwestionowanego sprzętu (tj. HiKOKI szlifierka kątowna i BRiLUM przedłużacz z uziemieniem) poinformowano również dostawców oraz skierowano do nich, na podstawie art. 34 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej”, wystąpienia pokontrolne z dnia 27 kwietnia 2023 r. (w jednym przypadku dodatkowo z dnia 22 maja 2023 r.), zawierające wnioski o podjęcie działań mających na celu usunięcie stwierdzonych naruszeń wynikających z art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o zużytych sprzęcie. O podjętych działaniach poinformował jedynie dostawca ww. szlifierki kątownej.

Pismem z dnia 27 czerwca 2023 r. skierowano do strony wystąpienie pokontrolne, w którym poinformowano, że oczekuje się od niej odpowiedzi w kwestii podjęcia działań naprawczych dotyczących zakwestionowanych 2 partii sprzętu, a jednocześnie wniesiono o ich podjęcie.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z dnia 28 czerwca 2023 r., na podstawie art. 61 § 1 i 4 Kpa ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), zwanej dalej „Kpa”, Wielkopolski WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej, na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) i d) w związku z art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i 5 ustawy o zużytych sprzęcie, z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 i 3 ustawy o zużytych sprzęcie, informując również o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania. Zawiadomienie to doręczono stronie w dniu 29 czerwca 2023 r.

Strona skorzystała z przysługujących jej uprawnień i w piśmie z dnia 12 lipca 2023 r., działając przez pełnomocnika (według pełnomocnictwa z dnia 3 lipca 2023 r.), na podstawie art. 93 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie (błędnie powołując się na nieistniejący art. 94 ust. 4 tej ustawy), wniosła o umorzenie postępowania w sprawie wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej za niewykonanie obowiązków określonych w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2

i 3 tej ustawy. Odnosząc się w tym piśmie również do wystąpienia pokontrolnego, strona wskazała, że po przeprowadzeniu kontroli zwróciła się do dystrybutorów zakwestionowanego sprzętu o ustosunkowanie się do wyników kontroli oraz zaprzestała jego sprzedaży.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Wielkopolski WIH w drodze decyzji z dnia 28 lipca 2023 r. (nr akt sprawy: D/KA.NR.8361.61.2023), wymierzył stronie karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) i d) w związku z art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i 5 ustawy o użytym sprzęcie, za niewykonanie obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 i 3 tej ustawy. Decyzja ta została doręczona pełnomocnikowi strony w dniu 1 sierpnia 2023 r.

W dniu 31 sierpnia 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej również „Prezesem UOKiK” lub „organem drugiej instancji”, otrzymał za pośrednictwem Wielkopolskiego WIH, złożone w imieniu strony pismo z dnia 16 sierpnia 2023 r. (nadane w dniu 16 sierpnia 2023 r. w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego) przez pełnomocnika, zawierające odwołanie od ww. decyzji. Strona wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania, ewentualnie o zmianę zaskarżonej decyzji i odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej oraz poprzestanie na pouczeniu.

Po uzupełnieniu braków formalnych odwołania, pismem z dnia 27 września 2023 r. znak DIH-3.707.96.2023.AŁ, Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu, w tym do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, z czego strona jednak nie skorzystała. Zawiadomienie to doręczono pełnomocnikowi strony w dniu 2 października 2023 r. (według pełnomocnictwa z dnia 16 sierpnia 2023 r.).

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, zwany dalej „wojewódzkim inspektorem IH”. Organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK.

Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, na mocy art. 87 ustawy o użytym sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów m.in. przepisów art. 37 i art. 39 tej ustawy.

Pojęcie dystrybutora zostało wyjaśnione w art. 4 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie i oznacza ono osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt; dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt.

Przez sprzęt należy rozumieć urządzenie, którego prawidłowe działanie jest uzależnione od dopływu prądu elektrycznego lub od obecności pól elektromagnetycznych, oraz urządzenie

mogące służyć do wytwarzania, przesyłu lub pomiaru prądu elektrycznego lub pól elektromagnetycznych, które są zaprojektowane do użytku przy napięciu elektrycznym nieprzekraczającym 1000 V dla prądu przemiennego oraz 1500 V dla prądu stałego, zaś przez sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych - taki sprzęt, który może być używany w gospodarstwach domowych, jak i przez użytkowników innych niż gospodarstwa domowe, stosownie do treści art. 4 pkt 13 i 14 ustawy o zużytych sprzęcie. Z kolei, pojęcie zużytego sprzętu oraz zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych wyjaśnione zostało odpowiednio w art. 4 pkt 24 i 25 tej ustawy.

Jak stanowi art. 4 pkt 17 ustawy o zużytych sprzęcie, udostępnienie na rynku oznacza dostarczanie sprzętu w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie lub nieodpłatnie.

Zgodnie z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1-3, tj. o tym, że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Jednocześnie w myśl art. 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, dystrybutor udostępniający na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość jest obowiązany do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.

W świetle art. 39 ustawy o zużytych sprzęcie, dystrybutor jest obowiązany m.in. do:

- umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu (pkt 2);
- udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych (pkt 3).

Jak stanowi art. 13 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie, wprowadzający sprzęt jest obowiązany dołączyć do sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych informację o: zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 (pkt 1), a także potencjalnych skutkach dla

środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych (pkt 2).

Zgodnie z art. 91 ustawy o zużyтым sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto:

- wbrew przepisowi art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3, lub kto udostępniając na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu (pkt 25);
- wbrew przepisom art. 39:
 - nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu (pkt 26 lit. c);
 - udostępnia na rynku sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych bez dołączonych do niego informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 (pkt 26 lit. d).

W świetle art. 92 pkt 5 i 6 ustawy o zużyтым sprzęcie, administracyjne kary pieniężne wynoszą: w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 22-24 i 26 - od 5 000 zł do 500 000 zł, zaś w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 25 - od 5 000 zł do 300 000 zł.

Zgodnie z art. 93 ust. 2 ustawy o zużyтым sprzęcie, administracyjne kary pieniężne za naruszenia przepisów, o których mowa w art. 91 pkt 22-26, wymierza, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor IH. W świetle art. 93 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.

Jak stanowi art. 93 ust. 4 ustawy o zużyтым sprzęcie, jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Jednocześnie w myśl art. 93 ust. 5 ustawy o zużyтым sprzęcie, w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Ustawa o zużyтым sprzęcie nie reguluje kwestii odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, w związku z czym stosownie do treści art. 189a § 2 Kpa, zastosowanie mają w tym zakresie przepisy art. 189f Kpa.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 i 2 Kpa, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana

za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W niniejszej sprawie, na podstawie ustaleń kontroli przeprowadzonej w sklepie należącym do kontrolowanego przedsiębiorcy, inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego WIIH stwierdzili, że kontrolowany przedsiębiorca, będąc dystrybutorem sprzętu, w rozumieniu definicji określonej w art. 4 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, nie dopełnił obowiązków wynikających z przepisów ww. ustawy, tj.:

- art. 37 ust. 4 poprzez nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1-3, tj. o wszelkich sposobach odbioru zużytego sprzętu;
- art. 39 pkt 2 poprzez nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu;
- art. 39 pkt 3 poprzez udostępnianie na rynku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych bez dołączonej do niego informacji, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2, tj. informacji o zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 (co dotyczyło BRiLUM przedłużacza z uziemieniem), jak również informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych (dla BRiLUM przedłużacza z uziemieniem oraz HiKOKI szlifierki kątovej).

W związku ze stwierdzonymi niezgodnościami, Wielkopolski WIIH w drodze decyzji z dnia 28 lipca 2023 r. (nr akt sprawy: D/KA.NR.8361.61.2023), nałożył karę pieniężną w wysokości 5 000 zł na ww. przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się ww. naruszeń. Biorąc pod uwagę, że w toku jednego postępowania stwierdzono kilka naruszeń wyczerpujących znamiona czynów opisanych w art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) i d) ustawy o zużytym sprzęcie, organ ten mógł orzec o jednej karze za wszystkie naruszenia, której wysokość nie mogła przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona podniosła zarzut naruszenia przez organ pierwszej instancji przepisów postępowania, art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, poprzez brak przyjęcia, że strona dochowała należytej staranności w zakresie ciążących na niej obowiązków informacyjnych w swojej siedzibie, a w zakresie obowiązków informacyjnych w zakresie oferowanego sprzętu - brak przyjęcia, iż strona nie miała wpływu na powstanie naruszenia, co miało wpływ na treść zaskarżonej decyzji. Strona podniosła również zarzut naruszenia przepisów: art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, poprzez brak przyjęcia, iż waga naruszenia przepisów była znikoma, co miało wpływ na treść zaskarżonej decyzji, jak również art. 189f § 2 i 3 Kpa, poprzez ich niezastosowanie, co miało wpływ na treść zaskarżonej decyzji. Mając powyższe na uwadze strona wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania, ewentualnie o zmianę zaskarżonej decyzji i odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej oraz poprzestanie na pouczeniu. W uzasadnieniu odwołania strona wskazała, że stwierdzone naruszenie nie budzi wątpliwości, jednakże należy uwzględnić, iż strona podjęła czynności zaradcze, naprawiła swoje naruszenia (mające charakter przeoczenia i dotyczące marginalnego zakresu jej działalności) oraz zobowiązała się do stosowania przepisów prawa, natomiast w zakresie braku właściwych oznaczeń przy 2 partiach sprzętu - zaprzestała ich sprzedaży oraz zwróciła się do ich dystrybutorów (domagając się usunięcia stwierdzonych uchybień) i uzyskane od nich wyjaśnienia przestała organowi pierwszej instancji. W świetle powyższego uznała, że po przeprowadzonej kontroli zachowała się w sposób oczekiwany, tj.

naprawiła swoje uchybienia oraz przedsięwzięła czynności zmierzające do zminimalizowania powstania jakichkolwiek dalszych uchybień w przyszłości. W jej ocenie, Wielkopolski WIIH w sposób arbitralny uznał, że naruszenie prawa nie miało charakteru znikomego, albowiem nie przeprowadził pogłębionej analizy działalności strony, a w szczególności tego, czym się zajmuje, ile mieszkańców ma miejscowość, w której prowadzi działalność, czy też jakie przychody uzyskuje ze sprzedaży sprzętu, do którego należy stosować przepisy ustawy. Jej zdaniem, stwierdzone naruszenie nie miało żadnych negatywnych następstw dla wartości podlegających ochronie, w konsekwencji czego waga naruszenia prawa miałaby być znikoma.

W ocenie Prezesa UOKiK powyższe zarzuty są niezasadne. Należy wskazać, że przepisy art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) i d) w związku z art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i 5 ustawy o zużytych sprzęcie, stanowiące podstawę materialnoprawną do wydania zaskarżonej decyzji statuują odpowiedzialność administracyjną podmiotów, w stosunku do których stwierdzono naruszenie przepisów 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 i 3 tej ustawy. Odpowiedzialność ta ma zatem charakter obiektywny i powstaje z chwilą naruszenia prawa. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok NSA z dnia 8 października 2010 r. o sygn. akt II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przesłanką do przypisania tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie niewykonania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków, bez względu na winę (czy strona miała wpływ na powstanie naruszenia, czy też nie) oraz przyczyny powstania naruszenia (czy były wynikiem przeoczenia, czy też braku wiedzy o istniejących obowiązkach). Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążących na nim obowiązków, co w tym przypadku miało miejsce, powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną. Mając na uwadze powyższe, bez znaczenia pozostają okoliczności, na które strona powołuje się w odwołaniu, w wyniku których doszło do naruszenia prawa, czy też działania naprawcze podjęte w trakcie lub po zakończeniu kontroli i będące jej efektem, gdyż karę pieniężną wymierza się za samo naruszenie prawa. Tym samym, wskazane przez stronę okoliczności nie mogą mieć wpływu na możliwość nałożenia takiej kary pieniężnej.

Strona, jako profesjonalny uczestnik obrotu, miała obowiązek znać przepisy prawa związane z wykonywaną przez nią działalnością, jak również je respektować. Przepisy te wskazują wprost, że to dystrybutor sprzętu ponosi odpowiedzialność za niezrealizowanie obowiązków ustawowych. Należy wskazać, że obowiązki informacyjne wynikające z art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie dotyczą umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o wszelkich sposobach odbioru oraz o punktach zbierania zużytego sprzętu, natomiast obowiązki informacyjne wynikające z art. 39 pkt 3 tej ustawy dotyczą zakazu udostępniania na rynku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych bez dołączonej do niego informacji, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2, tj. zarówno informacji o zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1, jak i informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych. Znamienny jest przy tym fakt, że czynność umieszczania (wywieszania) wymaganych informacji oraz udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego stosowną informacją jest okolicznością całkowicie zależną od strony. Trudno zatem zgodzić się z argumentem strony, że nie miała ona wpływu na powstanie naruszenia wynikającego z art. 39 pkt 3 tej ustawy. Strona, jako dystrybutor sprzętu, może nie mieć wpływu na treść informacji dołączonej do zakwestionowanego sprzętu, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2, jednakże może i powinna powstrzymać się od jego udostępniania, jeśli informacja ta była niepełna lub nie została dołączona. Nie ulega

wątpliwości, że w niniejszej sprawie strona nie wywiązała się ze wszystkich obowiązków, jakie nakłada na nią ustawa, co skutkowało wymierzeniem jej stosownej kary pieniężnej.

Prezes UOKiK wskazuje, że przepisy ustawy o zużytym sprzęcie, jedyną prawną możliwość odstąpienia od zastosowania sankcji przewidują w art. 93 ust 4 tej ustawy, poprzez niewszczynanie postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec podmiotu, bądź umorzenie wszczętego postępowania, w sytuacji jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. Z akt sprawy i zgromadzonych w nim dowodów wynika jednoznacznie, że strona była w stanie wywiązać się z obowiązków, jakie nakłada na nią ustawa o zużytym sprzęcie, a mimo to tego nie uczyniła i jednocześnie nie dowiodła, aby dochowała wszelkiej staranności, jakiej wymagają przepisy art. 93 ust. 4 tej ustawy, aby mogły zostać zastosowane. Należy podzielić pogląd organu pierwszej instancji, że podmiot gospodarczy jest zobowiązany do stosowania prawa i w tym zakresie powinien tak zorganizować działalność swojej placówki, aby nie dochodziło w niej do naruszenia obowiązujących przepisów prawa. Jak już wyżej wykazano, podjęcie działań naprawczych na skutek kontroli i zaprzestanie naruszenia prawa nie może stanowić usprawiedliwienia wobec nieprzestrzegania prawa, ani też nie może zwalniać strony z odpowiedzialności za stwierdzone naruszenia, co nie umknęło uwadze również organu pierwszej instancji. Z powyższego wynika, że Wielkopolski WIIH nie miał podstaw do niewszczynania postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec strony, ani też do umorzenia postępowania wszczętego w tej sprawie.

Podkreślenia wymaga, że ustanowione przez ustawodawcę obowiązki informacyjne mają na celu ułatwienie użytkownikom sprzętu elektrycznego i elektronicznego pozbycia się, w prawidłowy sposób, odpadów w postaci zużytego sprzętu, a więc umożliwienia im dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić. Należy przyjąć, że każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych, skoro podjął się wykonywania tego rodzaju działalności, winien w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży umieszczać wszystkie wymagane informacje, o których mowa w art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie. Nawet jeżeli dystrybutor nie prowadzi jednostki handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, to przekazanie takiej informacji konsumentowi uświadomi go, że w większym sklepie będzie miał możliwość nieodpłatnego pozostawiania zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu. Przekazanie informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu jest równie istotne. Uzyskanie przez konsumentów takiej wiedzy niewątpliwie przyczynia się do zwiększenia dbałości o stan środowiska naturalnego, poprzez ograniczanie pozostawiania zużytego, niepotrzebnego już sprzętu, w miejscach do tego nieprzeznaczonych. Tym samym, powyższe informacje są wymagane niezależnie od zakresu i skali działalności przedsiębiorcy, udziału tego sprzętu w ofercie handlowej, czy też wielkości powierzchni sprzedażowej.

Prezes UOKiK wskazuje, że stronie wymierzono karę pieniężną za niewykonanie trzech obowiązków określonych w ustawie o zużytym sprzęcie. Tym samym, należy zgodzić się ze stanowiskiem organu pierwszej instancji, że przedsiębiorca nie zrealizował ciążących na nim obowiązków i naruszył prawo o istotnej wadze. Waga naruszenia prawa odnosi się do poziomu

naruszenia norm chroniących interes publiczny lub interes społeczny, rozumiany jako interes konkretnej grupy społecznej. W tym przypadku chodzi o naruszenie interesu publicznego, czyli zdrowia i życia ludzi, gdyż brak w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o wszelkich sposobach odbioru zużytego sprzętu oraz o punktach jego zbierania, a także oferowanie sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych bez dołączonej do niego informacji o konieczności selektywnego zbierania tzw. „elektrośmieci” oraz o szkodliwości utylizacji zużytego sprzętu wraz z innymi rodzajami odpadów to nieprawidłowości mogące przyczynić się do niewłaściwego gospodarowania zużytym sprzętem przez ich użytkowników. Cele zostały określone w art. 1 tej ustawy, zgodnie z którym ustawa określa środki służące ochronie środowiska i zdrowia ludzi przez zapobieganie niekorzystnym skutkom wytwarzania zużytego sprzętu i gospodarowania nim lub przez ograniczanie tych skutków oraz ogólnych skutków wykorzystania zasobów i poprawę efektywności ich wykorzystania. Stąd też, nie można podzielić poglądu strony wyrażonego w odwołaniu, jakoby stwierdzone naruszenie nie miało żadnych negatywnych następstw dla wartości podlegających ochronie, w konsekwencji czego waga naruszenia prawa miałaby być znikoma. O mało znaczącej wadze naruszenia w przypadku omawianej regulacji można byłoby mówić wówczas, gdyby wymagane prawem informacje podano w sposób niepełny, niekompletny (np. brakowałoby tylko niektórych zapisów). Z całą pewnością należy stwierdzić, że nie dotyczy to sytuacji, w której brak było jakichkolwiek informacji wymaganych przepisami prawa. Z materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że strona nie zamieściła w punkcie sprzedaży żadnych informacji, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 tej ustawy, a także udostępniała na rynku sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych bez dołączonej do niego informacji, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2 (naruszenie to dotyczyło 2 z 5 wybranych losowo partii towarów oferowanych do sprzedaży), wbrew postanowieniom art. 39 pkt 3 tej ustawy. Tym samym, w niniejszej sprawie nie można mówić o znikomej wadze naruszenia prawa.

Prezes UOKiK podziela także stanowisko organu pierwszej instancji, że w niniejszej sprawie brak jest podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i porzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Faktem jest, że w niniejszej sprawie strona podjęła działania zmierzające do usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości jeszcze w trakcie kontroli lub po jej zakończeniu, jednakże uczyniła to dopiero na skutek kontroli. Co istotne, okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią przepisami art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 i 3 ustawy o zużytym sprzęcie, w związku z czym nie można uznać, że waga naruszenia prawa była znikoma, co już wyżej wykazano, a tym samym przesłanka pierwsza nie została spełniona. Strona uchybiła bowiem realizacji celów ustawy w zakresie ochrony środowiska naturalnego, a w konsekwencji także zdrowia ludzi. Strona, prowadząc profesjonalną, specjalistyczną działalność, nie dochowała należytej staranności i dopuściła się naruszenia prawa o istotnej wadze. Za spełnioną można uznać jedynie przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia. Zgodnie jednak z brzmieniem art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, przesłanka zaprzestania naruszenia prawa musi wystąpić łącznie z przesłanką znikomej wagi naruszenia prawa, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

W rozpatrywanej sprawie nie ziszcila się również przesłanka obligatoryjnego odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, o której mowa w art. 189f § 1 pkt 2 Kpa, gdyż na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją nie została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej, ani też strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Prezes UOKiK zwraca uwagę, że naruszenie przepisów ustawy o zużytym sprzęcie kwalifikowane jest jako delikt administracyjny i zagrożone jest karą pieniężną określoną w art. 91 pkt 22-26 tej ustawy, zaś do nałożenia kary pieniężnej uprawniony jest wyłącznie wojewódzki inspektor IH. Uwzględniając właściwość terytorialną, postępowania w sprawie wymierzenia takiej kary pieniężnej wobec strony mogły być prowadzone wyłącznie przez Wielkopolskiego WIIH. Inny organ nie mógł na terenie podlegającym kognicji Wielkopolskiego WIIH nałożyć kary pieniężnej za to samo naruszenie, w związku z czym należy przyjąć, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 Kpa nie mają zastosowania w omawianym przypadku.

Jednocześnie należy zgodzić się ze stanowiskiem organu pierwszej instancji, że w niniejszej sprawie nie jest możliwe zastosowanie odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 2 Kpa, który stanowi, że w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających: usunięcie naruszenia prawa lub powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia. Zgodnie z art. 189f § 3 Kpa, organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia. Prezes UOKiK wskazuje, że w trakcie kontroli oraz po jej zakończeniu strona informowała o podjęciu działań zmierzających do usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości, w związku z czym organ pierwszej instancji nie musiał wydawać postanowienia, aby wyznaczyć jej termin do przedstawienia dowodów potwierdzających podjęcie takich działań. Jednocześnie rodzaj naruszenia nie wiązał się każdorazowo z koniecznością powiadomienia o nim właściwych podmiotów. O wynikach kontroli dotyczących zakwestionowanego sprzętu (tj. HiKOKI szlifierka kąтова i BRiLUM przedłużacz z uzziemieniem) poinformowano jedynie ich dostawców oraz skierowano do nich wystąpienia pokontrolne wraz z wnioskiem o podjęcie działań mających na celu usunięcie stwierdzonych naruszeń wynikających z art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o zużytym sprzęcie. Prezes UOKiK wskazuje, że samo usunięcie naruszenia prawa nie jest wystarczające i nie pozwoli na spełnienie celów administracyjnej kary pieniężnej nakładanej na gruncie ustawy o zużytym sprzęcie, która pełni nie tylko funkcję dyscyplinująco-represyjną, ale także i prewencyjną, mającą zapewnić wysoki poziom ochrony użytkowników tego rodzaju sprzętu oraz zapobiec podobnym naruszeniom w przyszłości. Należy zatem uznać, że zastosowanie art. 189f § 2 i 3 Kpa w omawianym przypadku byłoby bezcelowe.

W związku z powyższym, w ocenie Prezesa UOKiK, zarzuty strony dotyczące naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, bądź art. 189f § 1 pkt 1 oraz art. 189f § 2 i 3 Kpa, poprzez ich niezastosowanie, należy uznać za bezzasadne.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że okoliczności naruszenia prawa nie budzą wątpliwości co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających wymierzenie stronie kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) i d) w związku z art. 92 pkt 5 i 6

oraz art. 93 ust. 2 i 5 ustawy o zużytym sprzęcie. Karę tę nałożono w minimalnej wysokości 5 000 zł, przy uwzględnieniu w sposób prawidłowy wszystkich przestępstw wymiaru kary, wykazanych w art. 93 ust. 3 tej ustawy, co znajduje swój wyraz w treści zaskarżonej decyzji.

Przypomnieć należy, że ustawa o zużytym sprzęcie dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (Dz.Urz. UE L 197 z 24.07.2012, s. 38, ze zm.), która art. 22 stanowi, że państwa członkowskie ustanawiają zasady dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy i podejmują wszystkie środki niezbędne do zapewnienia ich zastosowania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

W opinii Prezesa UOKiK, wymierzona stronie kara pieniężna w wysokości 5 000 zł spełnia powyższe kryteria.

Wobec powyższego, zawarty w odwołaniu wniosek strony o zmianę zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania, ewentualnie o odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu, należy uznać za niezasadny, zarówno w świetle ustaleń opisanej kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa dotyczących wymierzania kary pieniężnej. Stąd też, postępowanie organu pierwszej instancji w tym zakresie należy uznać za prawidłowe, zaś zaskarżoną decyzję utrzymać w mocy.

Prezes UOKiK, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów IH. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o zużytym sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu w terminie 14 dni od dnia, w którym przedmiotowa decyzja stanie się ostateczna, tj. od dnia jej otrzymania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa UOKiK, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10 000 zł - 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
 - 4) ponad 100 000 zł - 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji Prezesa UOKiK skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy.

Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2022 r. poz. 2651, ze zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 259, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535); art. 94 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xxxxxx]
2. Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
3. a/a